

θην ὑπὸ τὴν χεῖρά μου τοὺς ἡλούς τῆς θύρας. Ἴδου καὶ αἱ δύο βαθμιῖδες τὰς ὁποίας κατέβην. Ἄς ἴδωμεν.

Καὶ προχωρήσας ἔκρουσε τὴν θύραν.

Ἡ θύρα ἠνεψύθη καὶ εἶδος τι θυρωροῦ μυσταχοφόρου ἐφάνη εἰπὼν γερμανιστί:

— Was ist das. (Τί τρέχει;)

— Ἄ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, φαίνεται ὅτι εἶναι Ἐλβετός. Φίλε μου, ἐξηκολούθησε, ζητῶ τὸ ξίφος μου, τὸ ὁποῖον ἐλησμόνησα ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ὅπου διήλθον τὴν νύκτα.

— Ich versfehe nicht, (δὲν ἐννοῶ) ἀπήντησεν ὁ θυρωρός.

— Τὸ ξίφος μου! . . . ἐπανελάθεν ὁ Δελαμόλ. . . τὸ ὁποῖον ἄφησα. . .

— Ich verstehe nicht . . .

— . . . ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ, ὅπου διενυκτέρευσα.

— Gehe zum Teufel . . . (οὔρε εἰς τὸν διάβολον).

Καὶ ἐκλείσεν αὐτῷ τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον.

— Εἰς τὴν πίστιν μου! εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἂν εἶχον τὸ ξίφος μου θὰ ἐφόνευσον αὐτὸν τὸν κατεργάρην. Ἀλλὰ ἐπιφυλάσσομαι ἄλλοτε.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ἀχρὶς οὐ ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν *Τιζὼν*, μικρὰν ὁδὸν παράλληλον τῆς τοῦ *Κώδωρος*, καὶ ὅπου εἶδεν ἐτέραν θύραν μετὰ παχέων ἡλῶν καὶ δύο βαθμιδῶν καὶ τοῖχον κατὰ πάντα ὅμοιον πρὸς τὸν τῆς ὁδοῦ *Κώδωρος*.

Ὁ Δελαμόλ ἔκρουσε καὶ τὴν θύραν ταύτην, ἀλλὰ ματαίως· οὐδεὶς ἐφάνη. Ὁ νέος ἀφ' οὗ παρετήρησε καλῶς, ἐπέισθη ὅτι ἡ αὐτὴ οἰκία εἶχε δύο ἐξόδους, μίαν πρὸς τὴν ὁδὸν *Κώδωρος*, καὶ ἐτέραν πρὸς τὴν ὁδὸν *Τιζὼν*.

Φοβηθεὶς μὴ ἂν παρέτεινε τὰς ἐρεῦνας του δυσαρρεστήσῃ τὴν Μαργαρίταν, ἐπανῆλθε τὰς δύο μετὰ μεσημβρίαν εἰς τὸ Λουῆρον εἰσελθὼν εἰς τὸν κοιτῶνά του. Πρῶτον δὲ πρᾶγμα, ὅπερ εἶδεν ἦτο τὸ ξίφος, ὅπερ εἶχεν ἀφήσει ἐν τῇ ὁδῷ *Κώδωρος*.

— Ἄ! εἶπε στενάξας. Ἄς ἡδυνάμην νὰ εὔρω οὕτω καὶ τὸν πτωχὸν Κοκονάς.

Κατὰ τὴν πέμπτην περίπτου τῆς ἐσπέρας, ὅτε τὸ σκότος ἦτο πλέον ἀρκούντως βαθύ, ἡ θύρα τῆς ὁδοῦ *Τιζὼν* ἠνεψύθη, γυνὴ δὲ ποδῆρη φέρουσα μανδύαν καὶ ὑπὸ θαρραλινῶς συνοδευομένη ἐξῆλθεν, ὀλισθήσασα δὲ ταχέως ἀχρὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ *Βασιλέως* τῆς *Σικελίας* ἔκρουσε μικρὰν θύραν τοῦ μεγάρου *Δαργεσσών*, ἧς ἀνοίχθεισας, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μέγαρον, ἐξῆλθε δὲ τῆς μεγάλης αὐτοῦ θύρας εἰς τὴν παλαιὰν ὁδὸν τοῦ *Τέμπλου*, καὶ ἐκεῖθεν ἔφθασεν εἰς τινὰ μικρὰν θύραν τοῦ μεγάρου *Γκίζης*, ἀνοίγομένην ἐπὶ τῆς τάφρου, ἣν ἠνέψξε διὰ κλειδός, τὴν ὁποίαν ἔφερε μεθ' αὐτῆς καὶ . . . ἐγένετο ἄφαντος.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν περίπου, νέος τις δεδεμένους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, ἐξήρχετο διὰ τῆς αὐτῆς θύρας τῆς αὐτῆς μικρᾶς οἰκίας, ὁδηγούμενος ὑπὸ γυναικός, ἣτις ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν *Geoffroy — Lasnier* καὶ *Mortellerie*, ὅπου τὸν ἄφησε συστήσασα εἰς αὐτὸν νὰ βαδίσῃ πεντήκοντα ἔτι βήματα καὶ εἶτα

νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ μανδήλιον.

Ὁ Κοκονάς, διότι οὗτος ἦτο, ἐξετέλεσε κατὰ γράμμα τὰ παραγγεληθέντα. Μεθ' ὃ ἐπανῆλθεν εἰς Λουῆρον, ὅπου ἤρχισε νὰ ἐρωτᾷ τὸν σκοπὸν καὶ τοὺς Ἐλβετοὺς περὶ τοῦ Δελαμόλ. Μὴ κατορθώσας νὰ μάθῃ τι θετικόν, ἀνῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα ὅπου εἶδε τὸν ἐπενδύτην τοῦ φίλου του κατεσχισμένον, ὅπερ ἐδιπλασίασε τὴν ἀνησυχίαν του. Τότε ἀνεμνήσθη τοῦ Λαουριέρου καὶ ἔδραμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ *Ὁραίου Ἀστέρου*, ὅπου ἔμαθεν ὅτι ὁ Δελαμόλ εἶχε προγευθῇ ἐκεῖ. Καθησυχάσας ὡς ἐκ τούτου, ὁ Κοκονάς ἐζήτησε καὶ αὐτὸς νὰ δειπνήσῃ.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐδειπνήσῃ καλῶς καὶ ἐνισχύθῃ διὰ δύο φιαλῶν οἴνου τοῦ *Ἀνζιού*, ἤρχισε πάλιν τὰς περὶ τοῦ Δελαμόλ ἐρεῦνας του. Διατρέξας μᾶτην ἐπὶ πολλὰς ὥρας τὰς ὁδοὺς τῶν *Παρισίων*, ἐνόμισε καλὸν νὰ ἐπανελθῇ εἰς τὸ Λουῆρον καὶ νὰ τὸν περιμενῇ παρὰ τὴν θύραν, ὡς ἐκ τούτου ἔλαβε τὴν εἰς Λουῆρον ἀγούσαν. Δὲν ἀπέμεινε δὲ ἐκαστὸν ἀπὸ αὐτοῦ βήματα, ὅτε εἶδε τὸν περιφνημὸν ἐρυθρὸν μανδύαν διελθόντα ὡς ἀστραπὴ διὰ τῆς θύρας καὶ εἰσελθόντα εἰς τὰ ἀνάκτορα.

— Ἐ! Δελαμόλ! ἀνέκραξε, καὶ ὥρμησεν ἐπὶ τὰ βήματά του.

Ἀλλ' ὁ ἐρυθρὸς μανδύας, ὡσανεὶ εἶχε πτερά, ἔφευγε ταχέως, διελθὼν δὲ τὸν πρόδομον ἀνῆρχετο τρέχων εἰς τὸ δεῦτερον πᾶτωμα.

— Ἄ! προσποιεῖσαι ὅτι δὲν με ἀκούεις! εἶσαι δυσηρεστήμενος μαζὺ μου. Ὅσον τὸν διάβολον! λοιπόν. Δὲν δύναμαι νὰ τρέχω ἄλλο.

[Ἐπταὶ συνέχεια].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενου φύλλον).

— Σοὺ λέγω, *rené*, ὅτι ἐξεναντίας χαίρω πολὺ, χάρις εἰς τὸν πέπλον τῆς νυκτὸς θὰ ἤμπορῶ ν' ἀφίω τὸν ἰδικόν μου νὰ χυματίζῃ ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς αὔρας ἐλευθέρως. . . Δὲν εἶδον ποτὲ τὴν ἐξοχὴν κοιμωμένην, καὶ θὰ ἦναι ὠραῖον θέαμα τὸ θέαμα τῆς σκυθρωπῆς καὶ σιωπηλῆς φύσεως. . .

— Χαίρω, φιλότατη μου, διότι τοιαύτη συντροφία σοὺ κάνει εὐχάριστον. . . ἀλλ' ἐμὲ δὲ μοὶ ἀρέσει πολὺ. . . ἔς τὸ λέγω καθαρά. . . Αἱ καλλοναὶ εἶναι καλὰ πράγματα δι' ὅσους τὰς ἐννοοῦν. . . ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου ὁ φόβος εἶναι κακὸς σύντροφος εἰς τὸ ταξίδιον. . .

— Θὰ ἔχωμεν χωροφύλακας καὶ ὁδηγόν, τί θέλεις περισσότερον; ἀπήντησεν ἡ *Γκιούλ*, ἀληθῶς χαίρουσα ἐπὶ τῷ ἀπροσδοκῆτῳ τούτῳ περιστάτικῳ, ὅπερ ἤρχετο ὡπὼς διακόψῃ τὸ μονότονον τοῦ βίου της. Ἐλα, ἀγαπητή μοι τροφός, ἄφες αὐτὸ τὸ περισκεμμένον ὕψος καὶ ἄς ὑπακούσωμεν εἰς τὰς διατάγας τοῦ πατρός μου, ὁ δὲ Ἀλλάχ θὰ μᾶς διαφυλάξῃ!

Περὶ ὥραν ἑνδεκάτην ὁ σουλτάνος καὶ

ὁ *Φαῖδ* περιεπάτουν ἐν τῷ ἀνακτορικῷ κήπῳ. Συνομιλοῦντες δὲ περὶ τῆς *Γκιούλ*, διέδραμον ἀλλεπαλλήλως εἰς τὰ δώματα, ἅτινα ὁδηγοῦσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῶν *Μουδανίων*, λησμονοῦντες ὅτι ἦσαν ἀντερασταί, ἵνα ἀνκμνησθῶσι τῆς προσφιλοῦς εἰκόνας, ἣτις ἔκκαμεν ἀμφοτέρων τὰς καρδίας νὰ πᾶλλωσι.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ σουλτάνος, ἀφρημένος ἔρριπτε βλέμμα ἐπὶ τὴν ὁδόν, ὁ κόρτος τῶν βημάτων πολλῶν ἵππων καὶ κλαγγὴ ὀπλων ἐπέσπασαν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ.

— Περιπολία χωροφύλακων. . . εἶπε βλέπων προχωροῦσαν δεκάδα στρατιωτῶν ἐφίππων, τί σημαίνει τοῦτο;

Ὁ Ἀβδούλ - Μετζιτ, δυσπιστῶν καὶ ἀνήσυχος ὡς πάντες οἱ μονάρχαι καὶ οἱ Ἀνατολίται, προσεφώνησεν ἐξ ὕψους τοῦ δώματος τὸν προπορευόμενον ὑπαξιωματικόν.

Ὁ χωροφύλαξ οὗτος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, καὶ ἰδὼν ὅτι τὸν φωνάζουσιν ἀπὸ τοῦ ἀνακτόρου, ἐπετάχυνε τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του, ἀντὶ νὰ τὸ βραδύνη. Τὸ κίνημα τοῦτο δὲν διέφυγε τὴν ὀξύδερκειαν τοῦ σουλτάνου, ἀλλὰ μάλιστα, ἐδιπλασίασε τὰς ὑποψίας του.

— *Μπαρὰ μπάκ!* ἔφώναξε μὲ ἡχηρὰν φωνήν, στάσου, εἰ δὲ μὴ στέλλω κατόπιν σου τοὺς δρομεῖς τῆς *Α. Μεγαλειότητος*.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς, ὢν, ἀναμφιβόλως, ἡ ἀπειλὴ αὕτη ἐτρόμαξεν, ἔστρεψε τὸν ἵππον του, καὶ ἐνῶ οἱ σύντροφοί του ἀνεχαίτιζον τοὺς ἵππους των, ἔφθασεν ὑπὸ τὸ δῶμα καὶ εἶπεν ἱκετευτικῶς.

— Δι' ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, μὴ μᾶς καταγγείλητε εἰς τὸν σουλτάνον, καλέ μου ἐφέντη! ἡμεῖς τώρα ἐκτελοῦμεν τὰς διατάγας τῆς *Χαματζί-μπασί*, ἣτις μᾶς διέταξε νὰ περάσωμεν δρομαίως ἀπὸ ἐδῶ. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δέον νὰ ἀγνοῇ. . .

— Ἀληθῶς; εἶπεν ὁ Ἀβδούλ - Μετζιτ εἰρωνικῶς· πρέπει τῷ ὄντι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ν' ἀγνοῇ ὅ, τι διατάττει ἡ *Φατμά-Καδὶν*; *Ballaχί* (μὰ τὸν Θεόν) κάμνει κατὰχρησιν τῶν γρατδριακῶν προνομίων της· ἡ Προῦσα, νομίζω, δὲν τῇ ἀνῆκει. . .

— Δὲν πρόκειται περὶ τῆς Προῦσης, ἐφέντη μου, εἶπεν ὁ χωροφύλαξ, δυσανασχετῶν προφανῶς, διότι διήγειρε τὰς ὑποψίας ἀγὰ τινος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου, ἀλλὰ περὶ γυναικείας υποθέσεως, ἣτις δὲν δύναται νὰ ἐνδιαφέρῃ τὴν *Α. Μεγαλειότητά*.

— Δὲν ἐννοῶ πῶς οἱ χωροφύλακες ἀναμιγνύονται εἰς γυναικείας υποθέσεις, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ ὁ *Φαῖδ* - Βέης, ὅστις, καὶ τοι ποιητής, εἶχεν ἐνίοτε ιδέας λογικωτάτας.

— Ὡ! ἡμεῖς ἀπλῶς συνοδεύομεν χαρέμιον ἀναχωροῦν εἰς *Μουδανιά*.

— Εὐγένῃ τινὰ χανούμισσαν βεβαίως;

— Συγγενῇ τοῦ *Σεῖχ-οὐλ-Ἰσλάμ*. . .

— Πολὺ καλὰ, τότε διαφέρει, εἶπεν ὁ σουλτάνος μὲ φωνὴν ἡσυχον, συγκλείων ὅμως νευρικῶς τοὺς γρόνθους του, καλὸν

1. Ἰδέ με! συνήθως ἐπιφωνήσις παρὰ τοῖς Τούρκοις, ἀντὶ τοῦ ἀκουσόν, Ἰδὲ νὰ σοῦ πῶ κτλ.

κατευόδιον καὶ καλὴν φρούρησιν, ἐφέντη.
— Καλὴν νύκτα καὶ ὕπνον ἐλαφρόν,
εὐγενέστατε.

Ὁ χωροφύλαξ ἐχαίρεισε στρατιωτικῶς, εὐχαριστημένος βεβαίως ἐκ τῆς διπλωματικῆς του, καὶ ἡγήθη πάλιν τῆς περιπολίας, ἥτις ἀπεμακρύνθη ταχέως καλπάζουσα.

— Ἐμάντευσας τὸν σκοπὸν τῆς φρικῶδους ἐκείνης γραίας; ἀνεφώνησεν ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ, στραφεὶς πρὸς τὸν Φαῖδ, ἅμα τῶν στρατιωτῶν ἀπομακρυνθέντων ἱκανῶς.

— Ναί, Μεγαλειότατε, ἀπομακρύνει τὴν Γκιούλ-Χανούμ ἐκ τῆς Προύσης...

— Οὕτω λοιπόν, ἄφ' οὗ θέσες τὸ ποτήριον ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέων μου, ζητεῖ νὰ τὸ θραύσῃ μετὰξὺ τῶν ὀδόντων μου... "Ὀχι, ὄχι, δὲν θὰ ἦναι γεγραμμένον, ὅτι ὁ σουλτάνος ἡπατήθη ὑπὸ μιᾶς γυναικὸς, εἰς ἣν ἐνεπιστεύθη... "Α! πιστεύεις, Φατμά, ὅτι δύναται τις νὰ μὲ ἐμπαιξῇ οὕτως;... ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ μὲ ὀφθαλμοὺς σπιθηροβολούντας ὑπ' ὀργῆς καὶ μὲ ὀδόντας συνεσφιγμένους, καλὰ λοιπόν, θὰ ἴδωμεν ποῖος ἐξ ἡμῶν τῶν δύο θὰ κερδήσῃ τὸ παιγνίδιον, εἰς ὃ ἐτέθησαν δύο φοβερὰ ἔπαθλα, ἡ καρδιά μου, καὶ ἡ ζωὴ σου...

— Μεγαλειότατε, τί θέλετε νὰ πράξητε; ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ ὁ Φαῖδ τρέμων, οὐχὶ ἐκ τῆς ὀργῆς τοῦ σουλτάνου, ἀλλ' ἐκ τοῦ πάθους, ὅπερ ἦναι αὐτὴν.

— Θ' ἀκολουθήσωμεν τὴν Γκιούλ. Σοὶ φαίνεται δύσκολον τοῦτο; Ἐν παιγνιδίον παιδικόν. Μὲ τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἔρωτα κυριεύει τις τὸν κόσμον ὅλον.

π.

Ἦτο μεσονύκτιον. Ὡρα σοβαρά, καθ' ἣν τὸ πᾶν φαίνεται ἀναπαυόμενον καὶ περισυνηγμένον. Ἡ μικρὰ πόλις Προύσα, σκοτεινὴ καὶ σιωπηλὴ, ἐφαίνετο ἐμφωλεύουσα ὡς περιστρεφόμεν ἐν τῇ κοιλότῃ βράχου. Μόνον οἱ μιναρέδες τῆς ὑψοῦντο ὡς λευκὰ φαντάσματα ὑπεράνω τῆς φαιῆς στέγης τῶν ὀθωμανικῶν κορακιῶν, καὶ οὐδεμία πνοὴ ἀνέμου ἔσειε τὰ φυλλώματα τῶν μεγάλων δένδρων τῆς.

Ἦτο νύξ σκοτεινὴ μὲν, ἀλλ' ὠραία, ἀστερόεσσα, ἐξ ἐκείνων τῶν ἀπαρμιλλῶν ἀνατολικῶν νυκτῶν, ἐν αἷς οἱ ἀστέρες λάμπουσι τόσον ζωηρῶς, ὥστε νομίζει τις ὅτι εἶναι ἀδάμαντες ἐσπαρμένοι ἐντὸς ὑπερμεγέθους κυανῆς θήκης. Νύκτες κατ'ἀλλήλους πρὸς θυραυλίας καὶ μυστηριώδεις συνεντεύξεις, ἃς ἡ ἀρμονία κιθάρης ἐλληνικῆς, καὶ ἡ φωνὴ τῶν νεανίσκων ἔχουσι τὸ προτέρημα ν' ἀφυπνίζωσιν ἐντρόμως ἢ ἄλλως τὸν περιλυπὸν καὶ μονότονον ἄσμα Μουσουλμανοῦ τινὸς παροικούντος τὸ κλαυθμηρὸν ἀμάρ.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἥτις ἀγεί ἐκ Προύσης εἰς Μουδανία, προεχώρει ἔφιππος συνοδία συγκειμένη ἐξ εἰκοσάδας ἀνθρώπων γυναικῶν, περιτετυλιγμέναι ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἐντὸς ἀβαχίδων (ἐφαστρίδων) μεταξωτῶν χρυσοκεντήτων, ἵππευον, κατὰ τὸν ἀραβικὸν τρόπον, στηρίζουσαι ἐκάτερον τῶν ποδῶν ἐντὸς χαλκῶν ἀναβολέων, καὶ τὰς χεῖρας ἐστηριγμένας ἐπὶ τῆς βε-

λουδίνης λαβῆς τοῦ ἐφιππίου, στρατιῶται δὲ καὶ εὐνοῦχοι προηγούντο καὶ εἰποντο τῆς συνοδίας.

Ἐν ᾧ ἡ μικρὰ ὁμάς ἀπεμακρύνετο τῆς Προύσης, ἡ ἡχώ ἔφερε μέχρις αὐτῆς τὸ ἄσμα φωνῶν ἀρρενωπῶν καὶ εὐήχων. Ἦτο ὁμιλος νέων, οἵτινες καὶ ἐτραγῶδον ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ τὰς θυρίδας τῶν ὠραιτέρων νεανίδων, ὅπερ πολὺ συνηθίζεται ἐν τῇ Ἀνατολῇ, καὶ δέχονται αὐτὸ ἀσμένως, ὡς φόρον σεβασμοῦ καὶ λατρείας. Ἡκούετο εὐκρινῶς ἡ γλυκεῖα καὶ σοβαρὰ μελωδία τῆς κιθάρης, καὶ οἱ περιπαθεῖς λόγοι ἐλληνικοῦ ἄσματος.

Ἦ τὴν κιθάρᾳ τραγουδοῦσας

Ἦσαν ἀνοίξας ἀηδόνι,

Ἦ τὰ λουλούδια τριφυρνοῦσας

Ἦσαν λουλοῦδι τρυφερῇ.

Ἐλαμπ' ἡ γλυκεῖα μορφή σου
καὶ τοῦ στήθους σου τὸ χιόνι,
καὶ ἡ κόμη ἡ λυτὴ σου,
καὶ ἡ ματιὰ ἡ φλογερή.

— Νὰ πῶς μιλοῦν οἱ ἄνδρες, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἑλληνίς τις δούλη, ἄφ' οὗ μετέφρασε τὸ κατὰ δύναμιν τὴν ἐλληνικὴν ποίησιν. Νὰ πῶς μιλοῦν καὶ ἔξερουν καὶ μᾶς μαγεύουν! Πῶς μπορεῖ νὰ βεβαιώσῃ κανεὶς ἡ καρδίᾳ ὅτι τέτοια τραγουδία; Σὲ μιὰ τέτοια ὁμορφὴ νύχτα μῶρchetαι νὰ πεθάνω ἀπὸ ἀγάπῃ!

Ἡ Προύσα εἶν' ἕνας τόπος πού μαγεύει τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὅσο θέν ἂς μᾶς φυλάγουν αὐτοὶ οἱ βλάκες οἱ εὐνοῦχοι, πάλι ὀρίσκει κανεὶς μιὰ στιγμὴ εὐτυχίας, μιὰ ἀχτίδα ἐλπίδας λάμπει ἔς τὰ ὁμορφα μᾶτια. Γεχτί τὴν ἀφίνομε, καύμενη Νεφισσέ; ἀπάντησεν ἡ Ὀθωμανὶς δούλη; γυρίζω ὀπίσω ἔς τὸ κοράκι μας, ἔς τὴν Πόλι, γιὰ νὰ τραβοῦμε ζωὴ πικρὴ καὶ βασανισμένη;

[Ἐπειτα συνέχισεν]

Ο ΝΑΥΤΗΣ

[Διήγημα κατὰ τὸ Γαλλικόν].

Ὁ λιμενίσκος τοῦ Ροσκῶφ εὐρίσκειται παρὰ τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν, κατὰ τὴν ἐσχάτην τῆς Φοινιστέρας. Οἱ ναῦται τοῦ μέρους τούτου εἶναι ἀτρόμητοι, ὑπεραγαπῶσι τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ προσφιλὲς τῶν μικρῶν παιδίων ὄνειρόν εἶναι νὰ γίνωσι καὶ αὐτοὶ ναῦται.

Πρόγματι, ἡ πλήρης περιπετειῶν καὶ κινδύνων ζωὴ τοῦ ναυτοῦ ἔχει τι τὸ συγκινητικόν ἢ τῇ ζωῇ ἀντὶ ν' ἀλλοιωσῇ τὴν πρὸς τὴν οἰογένειάν του στοργήν, ἀπ' ἐναντίας καθιστᾷ αὐτὴν προσφιλέστεραν. Τῷ εἶναι τόσον εὐχάριστον νὰ ἐπανέρχεται ἐκ διαλειμάτων, νὰ κάθηται εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, νὰ βλέπῃ τὴν χαρὰν τῶν ὁποίων ἡ ἐπ'ἀνόδός του προξενεῖ πρὸς τοὺς γηραιούς γονεῖς του καὶ τὰς νέας ἀδελφάς του, καὶ νὰ διηγῇται πρὸς αὐτοὺς τὰ ταξιδιὰ του, τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους διέτρεξεν!

Ὡραῖαν τινὰ πρωΐαν τοῦ Ἀπριλίου ἡ οἰογένεια Κέρλαν συνεγεματίεζε μετὰ τινων στενῶν φίλων. Εἰς τὴν τράπεζαν παρευρίσκοντο πάντα τὰ μέλη τῆς οἰογενείας, ὅπερ πολὺ σπάνιον, διότι οἱ δύο μεγαλεί-

τεροι υἱοὶ ἦσαν πλοίαρχοι καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπουσίαζον. Ὁ τρίτος υἱός, δεκαπενταετής, ἐπρόκειτο καὶ οὗτος νὰ γίνῃ ναυτικός, καὶ θ' ἀνεχώρει ἐπιβαίνων τοῦ βρικίου ἐνὸς τῶν ἀδελφῶν του ὡς ναυτόπαις. Ὁ ἐπίδοξος ναυτόπαις εἰς τὴν τράπεζαν ἦτο εὐθυμὸς, διότι τὸ γεῦμα ἐδίδετο πρὸς τιμὴν του, καὶ ἔσκωπε τὰς ἀδελφάς αὐτοῦ, αἱ ὁποῖαι ἀπέστρεφον ἐνίοτε τὸ πρόσωπον διὰ νὰ σπογγίσωσιν ἐν δάκρυ. Ἐσκωπεν ὁ δυστυχὴς Γεώργιος, διότι ἡγνύει ἔτι πόσῃν ἡσθάνοντο λύπην οἱ γονεῖς καὶ αἱ ἀδελφαὶ του διὰ τὴν πρώτῃν αὐτοῦ ἀναχώρησιν, ἐνῶ μέχρι τοῦδε οὐδέποτε εἶχε προχωρήσει πέραν τοῦ σχολείου του. Ἐκεῖνος ἐσκέπτετο μόνον τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ ταξιδεύσῃ εἰς νέας θαλάσσας, νὰ ἴδῃ ἀγνώστους τόπους, νὰ μάθῃ ὅ,τι ἡγνύει.

Ἡ ὥρα τοῦ ἀπόπλου ἐπλησίαζε, πολυλάκις δ' οἱ ναῦται τοῦ Ποσειδῶνος εἶχον ἤδη ἔλθει νὰ λάβωσι τὰς διαταγὰς τοῦ πλοίαρχου των. Αἶφνης ὁ Παῦλος Κέρμαν ἐγερθεὶς ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως ὑπενθυμίσας ὅτι ὁ ἄνεμος δὲν περιμένει.

— Ἀπὸ τώρα!... ἐφώναξαν πάντες.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ παρ' ὀλίγον νὰ λιποθυμήσῃ βλέπουσα καὶ τὸν τελευταῖον υἱόν της ἐτοιμαζόμενον νὰ ἐκτεθῇ εἰς τοὺς θαλασσίους κινδύνους, ἀλλ' ἐκεῖνος τὸ ἠθέλησεν, ὅτι δὲ θέλει τὸ παιδίον καὶ ἡ μήτηρ τὸ θέλει.

Ἀφοῦ ἠνέφξαν δεκάκις ἐκ νέου τὰς ἀποσκευὰς τοῦ ναυτοπαιδὸς καὶ ἔθεσαν ἐντὸς αὐτῶν διάφορα μικρὰ πολύτιμα πράγματα, τῶν ὁποίων μόνῃ ἡ μήτηρ δύναται νὰ ἔχῃ ιδεάν, ἡ κυρία Κέρμαν διηυθύνθη μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων εἰς τὴν παραλίαν, ἔνθα τὸ ὠραῖον βρίκιον μὲ ἀναπεπταμένα ἰστίᾳ ἐφαίνετο περιμένον ἀνυπομόνως νὰ ὀρμήσῃ εἰς τὸ κυανοῦν καὶ γαληνιαῖον πέλαγος. Ὁ πλοίαρχος Παῦλος παρεκάλεσε τὴν συνοδίαν νὰ μεταβῇ ἐπὶ τὸ πλοῖον καὶ νὰ φέρωσι τὴν τελευταίαν πρόποσιν διὰ τὸ καλὸν κατευόδιον τοῦ Ποσειδῶνος, ἀποπλέοντος εἰς τὰς Ἀντίλλας. Μετὰ τὴν πρόποσιν οὐδεμία πλέον ὑπῆρχε πρόφασις νὰ παραταθῇ ἡ σκηνὴ τῶν ἀποχαιρετισμῶν· οἱ υἱοὶ ἡσπᾶσθησαν εἰκοσάκις τοὺς γονεῖς, τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους των, οἵτινες ἐξῆλθον τοῦ πλοίου βραδυποροῦντες καὶ στρεφόμενοι κατὰ πᾶσαν στιγμὴν διὰ νὰ τοὺς εὐχρηθῶσιν ἢ νὰ τοὺς συστήσωσι νὰ γράψωσι συχνά, νὰ μὴ τοὺς λησμονῶσι· ταῦτα δὲ πάντα μὲ φωνὴν τρέμουσαν καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Τότε ὁ Γεώργιος ἤρξατο αἰσθανόμενος συγκίνησιν ὅλως νέαν, ἡ δὲ καρδιά του ἐπαλλεν ἰσχυρῶς ὅταν εἶδε τὴν μητέρα καὶ τὰς ἀδελφάς του νὰ σείωσι τὰ λευκὰ αὐτῶν μαυδὴλια. Ἄν δὲν ἐκωλύετο ἐξ ἐντροπῆς θὰ ὤρμα εἰς τὴν παραλίαν διὰ νὰ τὰς ἀσπασθῇ ἔτι ἀπαξ καὶ νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτάς ὅτι δὲν ἤθελε πλέον ν' ἀναχωρήσῃ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐνῶ ἔλουν τὸ τελευταῖον σχοινίον τὸ ὁποῖον ἐκράτει τὸ πλοῖον, ἡσθάνθη νὰ σύρῃσιν αὐτὸν ἐλαφρῶς ἀπὸ τὸ φόρεμα, ἀσθενὴς δὲ φωνὴ τῷ εἶπεν ὀπισθέν του.